

ì þ ð ò ð ú ü þ ù ÷ æð

5 Μάη. Χιλιάδες ανθρώπων κατακλύζουν τους δρόμους, ζούμε μια συγκληνιστική ιστορική εμπειρία. Μέσα σε αυτό το κλίμα έρχεται η είδηση που μας κόβει τα πόδια. **Τρεις νεκροί εργαζόμενοι.** Ο ενθουσιασμός αίφνης μετατρέπεται σε οδύνη και οργή. Δύσκολα μπορούμε να συγκροτήσουμε πολιτικό λόγο απέναντι στα γεγονότα, ωστόσο πιστεύουμε πως αξίζει να προσπαθήσουμε προς αυτή την κατεύθυνση.

Ο τραγικός θάνατος από ασφυξία τριών ανθρώπων, είναι μια ακόμη πληροφορία που το καθεστώς και οι μηχανισμοί προπαγάνδας του προσπαθούν να διαχειριστούν προσδοκώντας φυσικά τα μέγιστα οφέλη. Στο υπόλοιπο της ανακοίνωσης, δεν θα μας διακατέχει κάποια τάση απάντησης ή αποηολογίας στις συκοφαντίες όπως ίσως φανεί. Για εμάς είναι ολhofάνερο πως γίνεται προσπάθεια επίθεσης σε ολόκληρο τον αναρχικό αντιεξουσιαστικό ριζοσπαστικό χώρο και στις ιδέες και τις αξίες για τις οποίες παλεύει ως τέτοιος, προσάπτοντάς του τον θάνατο των τριών αυτών ανθρώπων.

Αν ένα πράγμα είναι γνωστό είναι το γεγονός πως το κράτος και οι μηχανισμοί του, μπορούν να διαχειριστούν όσους θανάτους κι αν αφήσουν στο διάβα τους.

Από τα κάτεργα εργασίας με τα εκατοντάδες «ατυχήματα» το χρόνο, ως τα σύνορα και τις ωμές δολοφονίες μεταναστών. Από τους εκπολιτιστικούς πολέμους στο Αφγανιστάν, ως τα μπουρδέλλα - φυλακές της επαρχίας και τις υπερκερδοφόρες επιχειρήσεις εμπορίας λευκής σαρκός. **Και η λίστα δεν έχει τέλος.** Έχει μόνο συνέχεια.

Και μιλάμε μόνο για άμεσους (αν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε αυτόν τον όρο) θανάτους που το σύστημα διαχειρίζεται άνετα. Γιατί το σύστημα της ωμής εκμετάλλευσης ανθρώπων παράγει βία καθημερινά. Βία που διοχετεύεται ως άμεση ή έμμεση τρομοκράτηση των κοινωνιών, που κατακερματισμένες καθώς είναι, και χωρίς ουσιαστική γνώση και πραγματική ενημέρωση, δεν είναι στις περισσότερες περιπτώσεις σε θέση να αντιληφθούν, πόσο μάλλον να απαντήσουν.

Δεν είναι τυχαίο πως πλέον οι πιο διάσημες απειλές πάνω απ' τα κεφάλια μας είναι:

«Απεργία ίσον Ανεργία»

«Διεκδίκηση αξιοπρέπειας ίσον Πείνα»

«Αντίσταση ίσον Φυλάκιση και βασανισμοί»

Ένας μη μετρήσιμος καθημερινός θάνατος είναι αυτός της εξαθλίωσης που παράγεται από το τρομοκράτος της αγοράς και των αφεντικών, που τα σημάδια του σιγά σιγά μόνο βλέπουμε, από τις αυτοκτονίες ανθρώπων λόγω χρεών, μέχρι την ανεξέλεγκτη έως και τυφλή πλέον μητροπολιτική βία που αναπαράγεται από τους καταπιεσμένους προς όλες τις κατευθύνσεις.

Αυτό είναι το αποτέλεσμα που διαβλέπει και προσπαθεί να προσαρμόσει το σύστημα στα μέτρα του. Δεν προσπαθούμε να δικαιολογήσουμε την διάχυτη βία από πλευράς των καταπιεσμένων, προσπαθούμε μόνο να αιτιολογήσουμε τη βία αυτή.

Το καθεστώς προσδοκά στον αποπροσανατολισμό και κατ' επέκταση στην ευκολότερη διαχείριση των αποτελεσμάτων της κρίσης σε όλα τα επίπεδα που συνεχώς το ίδιο παράγει, ως βασικό μηχανισμό αφαίμαξης και καθυπόταξης. Το σύστημα για να αποφύγει την κατάρρευσή του, επιδιώκει και αποβλέπει στην προς όφελός του διαχείριση του θανάτου των κοινωνικών σχέσεων, κομβική και κορυφαία προϋπόθεση ύπαρξής του.

Ζούμε την προσπάθεια διαχείρισης ενός ακόμη θανάτου.

Το πώς γίνεται αυτή η διαχείριση στην συγκεκριμένη συγκυρία είναι κάτι που πλέον το βιώνουμε στο πετσί μας.

-Με την ωμή τρομοκράτηση και παράλληλο βομβαρδισμό παραπληροφόρησης.

-Με την παραποίηση και αποσιώπηση της κρατικής επίθεσης προς την κοινωνία.

-Με την προσπάθεια κατακερματισμού της κοινωνίας και των αγωνιζόμενων κομματιών της, κάτω από την ενορχηστρωμένη στοχοποίηση και κατασυκοφάντηση των πιο επιθετικών πολιτικών συνιστωσών της.

Οι φαινομενικά «φανατικοί υπερασπιστές της ανθρώπινης ζωής και της δημοκρατίας» προσπαθούν με κάθε τρόπο και στην συγκεκριμένη συγκυρία πατώντας σε πτώματα, να ανακόψουν μια ξεκάθαρη τάση μεγάλων κομματιών της κοινωνίας προς ριζοσπαστικές πρακτικές αγώνα και δεν εννοούμε μόνο την «φωτιά» (βλ. πρόσφατη κατάληψη της Ε.Ρ.Τ. από εκπαιδευτικούς, και την βίαιη καταστολή της).

Προσπαθώντας να στρέψουν τα βλέμματα των «ειρηνικών διαδηλωτών» προς έναν «εσωτερικό εχθρό» των ίδιων των διαδηλώσεων αυτή τη φορά, καταφέρνουν ένα πράγμα. Φανερώνουν το πόσο πολύ το σύστημα και οι υποστηρικτές του τρέμουν στην ιδέα της αμφισβήτησής τους. Αμφισβήτηση που παίρνει σάρκα και οστά ως μαζική σύγκρουση με όρους ανατροπής.

Πλέον η επιλογή της αντιβίας, (και πάλη δεν εννοούμε μόνο την «φωτιά») έχει διαχυθεί.

Και οι κρατούντες το γνωρίζουν καλά. Φτιάχνουν έτσι, για μια ακόμη φορά, ένα κλίμα που έχει πλέον, (πέρα από το να παραδειγματίσει όσους και όσες σκέφτονται να διεκδικήσουν με συγκρουσιακούς όρους), πέρα ως πέρα ολιοφάνερους στόχους. Να φοβίσει, να τρομοκρατήσει και να απονομηματοδοτήσει κάτι που όπως όλα δείχνουν, φοβούνται και τρέμουν οι ίδιοι που φτιάχνουν το κλίμα αυτό.

Οι «φανατικοί υπερασπιστές της ανθρώπινης ζωής και της δημοκρατίας», οι «πολιτισμένοι» ανθρωποφάγοι των δελητίων «ειδήσεων» και των «ενημερωτικών» εκπομπών δεν διστάζουν μπροστά σε τίποτα. Τα φερέφωνα του καθεστώτος θα είναι οι τελευταίοι που θα ζητήσουν συγγνώμη για τα εγκλήματα τους. Το γεγονός ότι η μια γυναίκα ήταν έγκυος γι' αυτούς ήταν μόνο ευκαιρία για περισσότερο αίμα. Το ότι δεν δίνουν δεκάρα για την ανθρώπινη ζωή ήταν είναι και θα είναι το βασικό χαρακτηριστικό όλων των πρόθυμων υποστηρικτών αυτού του άθλιου συστήματος. **Δεν εκπηλοσόμαστε. Αυτά τα λήμε από πάντα.**

Όμως

Αδυνατούμε να ξέρουμε το ποιοι, γιατί δεν ήμασταν εκεί. Μπορούμε όμως να ερμηνεύσουμε εν μέρη το πώς και το γιατί. Στο δρόμο κατεβαίνουν κομμάτια ετερόκλητα που όχι μόνο κρύβουν πολλές εσωτερικές αντιθέσεις αλλά και αγεφύρωτα χάσματα. Αυτό που ξέρουμε είναι πως η επιλογή της βίας όχι ως μέσο, αλλά ως συνθήκη ύπαρξης, αυτοεκπλήρωσης, επιβεβαίωσης μέσα από την εικόνα της, δεν έχει τίποτα να προσφέρει σε αυτό που λήμε ανταγωνισμό με πολιτικούς όρους. Αντίθετα είναι μέχρι και εχθρική. Όταν λειτουργεί κάποιος με θεαματικούς όρους, καθιστά την δράση αυτοσκοπό. Η αντιβία είναι πολιτικό εργαλείο ανάμεσα σε πολλά άλλα, και όχι εργαλείο επιβίωσης στο δρόμο ή συνθήκεια. Έτσι το τρίπτυχο μέσο - φορέας μέσου - συγκυρία, δεν διαχωρίζεται. Ελέγχεται συνεχώς από τα υποκείμενα, και οι επιλογές τους που μεταφράζονται σε πολιτική ευθύνη, του δίνουν ουσία, όνομα και χώρο. Είναι η ικανή και αναγκαία συνθήκη για να προωθήσουμε την υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης και μέσα σε αυτό το

πλίσιο οφείλουμε να κινηθούμε, στο βαθμό που μπορούμε να αποτρέψουμε και να απομονώσουμε αυτές τις λογικές που γκρεμίζουν εν μια νυκτί ό,τι χρόνια τώρα οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι κτίζουν.

Σύμφωνα με την προηγούμενη ανάλυσή μας, ως αναρχικές /οι, δεν μπορούμε να έχουμε σχέση με την παράνοια που προωθεί η εξουσία. Δεν βλέπουμε βιτρίνες, βλέπουμε τους ανθρώπους και τις σχέσεις τους. Παλεύουμε έτσι ώστε οι βιτρίνες να σπαστούν επιτέλους από τους μέσα. Και αυτό δεν γίνεται απ' τη μια μέρα στην άλλη ή μπορεί να γίνει μέσα σε μια στιγμή. Το βλέμμα των αγωνιζόμενων ανθρώπων δεν μπορεί να σταματά μπροστά στην ασπίδα ή στη βιτρίνα.

Ως αναρχικοί/ες, παλεύουμε για την απελευθέρωση του ανθρώπου απ' ό,τι τον καταπιέζει. Για την αλληλεγγύη και την αξιοπρέπεια. **Για την ανθρώπινη ζωή.**

Κανένας άθλιος δεν θα καταφέρει να αλλιάξει τη πορεία του αναρχικού – αντιεξουσιαστικού κινήματος, πόσο μάλλον την ιστορία του.

Ἐ
και το ξέρουν, και το ξέρει ο καθένας και η καθεμία

κατάληψη **terra incognita**

terraincognita.squat.gr

Máns 2010

